

Ο καλόγηρος (Ανδρέας Λασκαράτος)

Ο μοναστηρισμός είναι μασονισμός. Ο καλόγηρος είναι μασόνος.

Μέσα στον περίβολο του μοναστηρίου του, περιβάλλεται και τούτος τη μασονική καλογηροσύνη του, και γίνεται μέλος ένορκον της μοναστηριακής εταιρείας.

Ενδύεται καθώς ενδύονται οι συνεταίροι του· θρέφεται καθώς θρέφοντ' εκείνοι· διάγει καθώς διάγουν και πιστεύει όσα και όπως τα πιστεύουν και οι λοιποί συγκαλόγηροί του. Όροι όλοι τούτοι, χωρίς τους οποίους δεν ήθελ' είναι δεκτός εις τη μοναστηριακή λέσχη.

Ως μασονία, ο μοναστηρισμός έχει και τούτος το μυστικό του. Το μυστικό τού καλόγηρου είναι να εξασφαλίση δια βίου τη συντήρησή του, να ζήσει εν σχετική ανέσει την όλην ζωήν του και, αν τα χαρτιά λένε αλήθεια, να αξιωθή έπειτα και τόν ουράνιον παράδεισον.

Είναι αληθινόν ότι η ζωή στα μοναστήρια μας είναι βρομοζωή, ζωή χτυνώδης και αποτρόπαιη· αλλά και ο καλόγηρός μας είναι σχεδόν πάντοτε κι εκείνος της ύστερης κοινωνικής τάξεως. Ωστε, διά όση βρόμα και φτωχοφαγία μπορή να είναι στο μοναστήρι, ο νεοσύλλεκτος ευρίσκει εκεί μέσα ανάλογον χορτασμόν, και ευλογημένην ξεγνοιασιά και αφροντισία.

Ευχαριστείται ο καλόγηρός μας εις τη ζωοτροφία του επειδή, ως ο ίδιος ομολογεί, έχει πάντοτε ποικιλίαν φαγητών. Ποτέ δύο μέρες αράδα τα ίδια πράγματα. Αν εψές έφαε σκόρδο, σήμερα τρώει κρεμμύδι, αύριο πράσα, την άλλη αλιάδα, και την Κυριακή όσπριο .

Όσοι από τούτους γραμματισμένοι, και ξέρουν να καπακίζουνε, διαβάζουνε τα συναξάρια, εις τα οποία καταγοητεύονται. Δι' αυτούς, το άκρον άωτον των ανθρωπίνων ατενισμών ήθελ' είναι να έχη κανείς μια μέρα ένα συναξάρι με θαύματα δικά του, και με τίτλον «Άγιος». Συμβαίνει δε κάποτε που κάποιος από τους δυστυχείς τούτους, κυριεύεται τόσον από την ιδέα τής αγιοσύνης, όπου αθετεί την πραγματικήν του ύπαρξιν. Βγαίνει από τα σωστά του, και γίνεται παίγνιον της ιδέας του. θέλει ν' αγιάση, και το θέλει με απόφαση.

Είναι τότε πού ο πονηρός εχθρός των ανθρώπων, ο δοξομανής εκείνος αντίθεος, ο επισκεπτόμενος τας μονάς ως ο οικοκύρης τον ορνιθώνα του, εμπήκε ήδη στο κελί, και φυσάει στα μυαλό του καλόγηρου... Και είναι τότε πού υπό το βάρος τής θρησκευτικής του φιλοδοξίας, το μπαίγνιο τούτου του πειρασμού γομπιάζει, καχεχτεί, σοβαρούται και δίνει στον εαυτόν του αέρα ταπεινής μεγάλης ιδέας!...

Οι απόγονοι μια μέρα θα τον προσκυνησούνε, προσφέροντες εις το λείψανό του θυμιάματα, και πανηγυρίζοντες το όνομά του!...

Ήδη βλέπει με την αρρωστημένη φαντασία του τις γυναικούλες τού μέλλοντος να τρέχουνε στην καθέδρα του, ποια με κερι λάμπάδα, ποια με λάδι για το καντήλι του, ποια με λιβάνι, και ποια με άλλα. Άλλες πάλι να έρχωνται ξυπόλητες από τη χώρα, τάμμα κ' εκείνο για το παιδί τους... Οι παπάδες ν' ανοίγουν την ασημένια κάσα του, και επί πληρωμή να τόνε δείχνουνε σε προσκυνητάδες και προσκυνήτριες!...

Κοντσά δουλειά ν' αγιάση κανείς, και ν' αξιωθή τιμές τέτοιες!

Άμποτε τα κλείθρα τούτα της πονηρίας, της βλακείας, της αποκτηνώσεως, να μη φθάσουν τον σιμωτινόν εικοστόν αιώνα. Οι άνθρωποι τότε να φιλοτιμώνται αλλέως. Και οι γυναικούλες, νοημονέστερες από ότι είναι σήμερα, να μεταχειρίζονται καλύτερα τον καιρό τους, τα χρήματά τους, και την ανθρωπιά τους.

«Ιδού ο άνθρωπος» (Ανδρέας Λασκαράτος)